

[Finansministeren.]

ansvarlige for den skræk — det tror jeg nemlig der er — hos en række erhvervsledere i dag over for fremtiden. Den har de to partier været stærkt medvirkende til at frembringe. (Poul Sørensen: Det er finansministeren!). Ja, det er mig, der får øretæverne i den offentlige debat, og det må jeg jo finde mig i, men jeg har lov til at svare igen, og det gør jeg også. Det er jo bagateller, der er ændret i disse afskrivningsregler.

Nej, man prøver på igen — det gør man hele tiden — at spalte dette ting op i to blokke, mens man samtidig beskylder os for at gøre det.

Lad os tage afskrivningsreglerne, og lad os tage den anden store sag, som har været fremme i debatten i dag, ophævelsen af kapitalbindingsordningen. Det var vist herom, hr. Poul Møller sagde, at her så man de to socialistiske partier føre skattemæssig erhvervs politik, og det var ikke så mærkeligt, at erhvervene blev bange. Jeg må desværre bedrøve hr. Poul Møller med, at det ikke var 2, men 3 partier, nemlig socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og de radikale, der var med til at ophæve kapitalbindingsordningen — ja, jeg tror endda, at det radikale parti er det parti, som stærkest har udtrykt ønsket om, at denne ordning skulle ophæves; det står nemlig konkret i de radikales forslag til en skattereform. Men dertil kommer, at også de radikale var med til ved andenbehandlingen af afskrivningsreglerne at stemme for de to punkter, som har været fremme i den offentlige debat, nemlig førsteårsafskrivningerne og nedskrivningen på lager; at man så ved tredje behandling gik imod, skyldtes, at man ikke for afsnittet om bindende kontrakt fik samme ordning som den, vi har gennemført for lagernedskrivningerne; men den var man altså klar til at stemme for. Det skal man også lige huske, inden man ruller alt for langt med sin agitation om de borgerlige partier, stående over for den socialistiske blok. Det er ikke os, der prøver på at skabe denne opdeling her i folketinget.

Jeg vil lige sige om kapitalbindingsordningens ophævelse — vi får senere lejlighed til at diskutere dette problem indgående — at vort synspunkt simpelt hen er det, som vistnok hr. Hilmar Baunsgaard har givet

så godt udtryk for: du skal ikke betale din nabos skat. Der er ingen mening i, at hr. Jensen skal betale for hr. Sørensen, fordi hr. Sørensen skal have en opsparingsbeholdning. Den rente, vi har i øjeblikket, er da høj nok som præmie for opsparing, skulle man mene. Men det kommer vi som sagt tilbage til. Når vi ønsker disse fradrag ophævet, er det bl. a., fordi vi vil skabe et ligeligt skattegrundlag, så alle mennesker betaler skat i forhold til den indtægt, de har, og man skal ikke bruge skattesystemet til en hel masse andet.

Jeg må også gå imod dette med, at vi ikke har bidraget til en omlægning af skatterne. Det er og bliver forkert. Hr. Poul Møller forstår det ikke, det beklager jeg. Men det er da en kendsgerning, at vi har brugt de 960 mill. kr. til en nedsættelse af den direkte skat. Jeg vil anbefale at læse vismændenes afsnit om skatterne; her står på side 23, at som følge af merværdiafgiftens gennemførelse er der sket en nedsættelse af den direkte skat — forstået på den måde, at den direkte statskat ifølge budgetterne kun viser en stigning på et par procent mod henholdsvis 20 pct. og godt 23 pct. i de to foregående år. Hr. Poul Møller ved vel også som statsrevisor, at det just afleverede statsregnskab gør disse 2 pct. endnu mindre; det vil sige, at stats-skatten fra forrige år til dette år er omtrent uændret. Jeg ved godt, at det ikke rimer med folks almindelige opfattelse, men det er, fordi kommuneskatterne er steget, at der er kommet en stigning på skattebilletterne. Folk har vel også haft større indtægter, og så føler de det større skattebeløb som en stigning. Men vi har altså løst den opgave, som blev stillet os — at bruge merværdiafgiften fuldt ud til en nedsættelse af den direkte skat — og det kan ses på tallene.

Det samme gælder jo det med de 700 mill. kr.; vi har jo nedsat kasseoverskuddet. Vi skulle have skaffet 700 mill. kr. mere, hvis vi ikke havde gennemført momsen og skulle have et normalt kasseoverskud. Det står fast. Hvis vi ikke havde gennemført momsen, skulle vi have skaffet 700-750 mill. kr. mere for at holde et normalt kasseoverskud, og samtidig havde vi ikke fået skattelettelsen på de 960 mill. kr. Jeg ser